

Lokali

Zpravodaj 35. střediska J. Rady, Praha 10

Střediskové hory
Vzpomínka na ATRiho
Letem mým světem (Ježek)
... a další.

Milí čtenáři,
tentokrát krátce zabřednu do zpráv ze skautského světa. Ve dnech nedlouho minulých totiž proběhl 14. Valný sněm Junáka. Zvolil novou náčelní Junáka (Evu Měřínskou) a místo náčelníka obhájil Marek Balaš – Číča. Schválil nové stanovy odpovídající novému Občanskému zákoníku a vzal na vědomí strategii Junáka na dalších osm let.

Rovněž se mluvilo o členství v organizacích WOSM (World Organization of the Scout Movement; pro našeho Veverku: to je ten fialový odznak na pravém rukávu kroje) a WAGGGS (World Association of Girl Guides and Girl Scouts; Veverko, jiný odznak pro děvčata). Závěr – skautky, světlušky a rangers se nově stávají členkami obou organizací, tedy i WOSM.

A to nejlepší na závěr: kvůli změně zákonů bude zapotřebí změnit název organizace, takže skauti si můžou vyndat zápisníky a škrtnat současné „Junák – svaz skautů a skautek ČR“ a napsat si „Junák – český skaut, z. s.“ (z.s. jako zapsaný spolek). Nové jméno se začne používat koncem tohoto, nejpozději příštího, roku. V historii zběhlí bratři a sestry by mě určitě opravili, že jméno není nové, ale naopak nejstarší – s tímto názvem založil naši organizaci A. B. Svojsík. Pokud chcete o Valném sněmu nebo o změně názvu vědět více, doporučuji zajít na internetu na krizovatka.skaut.cz.

Ufff, tím končí zprávy ze světa, následují ty střediskové...

S přáním klidného čtení

TECKLIS

PLÁNOVNÍK

25. – 27. 4. 2014

5. 5. 2014

9. – 11. 5. 2014

16. – 18. 5. 2014

21. – 22. 6. 2014

22. – 28. 6. 2014

28. 6. – 19. 7. 2014

12. – 29. 7. 2014

OBVODNÍ SETKANÍ NA ČERVENÉM HRÁDKU

POMNÍČEK V MUKAŘOVSKÉ

BRIGÁDA NA TÁBOŘIŠTI V SEDLE

STÍN SMRTI

STAVBA TÁBOŘIŠTĚ V SEDLE

OS CAMP SEDLO

309. TÁBOR SEDLO (LOUKA U RYBNÍKA)

305. TÁBOR SEDLO (HLAVNÍ LOUKA)

34. ŠUMÁK BYL ÚSPĚŠNÝ

STANDA ZEMEN/VEDOUcí POCHODU

✓ sobotu 8. března 2014 jsme za spolupráce 35. střediska Junáka J.Rady uspořádali již 34. ročník Pochodu Dr. Roberta Šumavského okolo Prahy. Po několika letech to byla zase velmi úspěšná akce, ačkoliv na tento termín se sešly opět tři pochody. Pochodu se zúčastnilo 246 lidí (z toho 27 na dlouhé, 202 na krátké, 5 cyklistů, 12 pořadatelů) mimo toho šlo 27 pejsků všech možných velikostí a 4 kočárky. Počasí bylo krásné, svítilo sluníčko.

Start byl na konečné tramvaji Hlubočepy. Cesta vedla Prokopským údolím do Holyně a na Slivenec, kde byla kontrola. Dlouhá trasa pokračovala na Cikánku, do údolí Radotínského potoka kolem starých mlýnů do Chotče a Třebotova. Zde byla kontrola. Pokračovalo se na Kulivou horu, Súlavu a do Horních Černošic. Přes Kosof k Radotínské cementárně a do Radotína.

Krátká trasa pokračovala přes Lochkov k Radotínské cementárně a do Radotína. Cíl pochodu byl v parčíku před nádražím Radotín. Zde účastníci dostali za absolvování pochodu vlaječku, diplomek, oplatku, čaj a různé pozvánky na další akce či jiné materiály.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří pomohli s přípravou či realizací akce. Jak členům TOM Střelka KČT Praha Karlov, 35. střediska J. Rady Praha 10, 309. skautských oddílů, klubu OS, tak dalším přátelům oddílu.

MASOPUST

1. 3. 2014

TYGR A NELA/LIŠÁCI

Sešli jsme na autobusové zastávce Donovalská v počtu osmi kusů. Šli jsme pěšky směrem na Hostivařský lesopark. Zastavili jsme se na hřišti a lezli jsme na stěně. Z hřiště jsme odešli

podívat se na zvířátka. Tam jsem krmili kozy, prasátka a muflony. Cestou skrz lesopark jsme plnili úkoly, za které jsme do svých skupinek získávali zlaťáky, obilí a masky medvěda. Po cestě jsme hráli nálety a lezli na strom.

Když jsme došli do Toulcova dvora, tak jsme si dali věci na lavičku a šli jsme dívat na masopustní postavy, které procházeli davem lidí na pódiu. Viděli jsme třeba kozla, kobylu, medvěda s medvědářem, smrtku a nejvíc se mi líbila selka. Pak jsme s postavami a ostatními šli v průvodu okolo Hostivaře. Když jsme se vrátili, tak byla soutěž masek. Měli jsme vyrobené masky ze schůzky, ale žádná postava si nás nevybrala, ale i tak jsme dostali drobnou cenu. Bylo tam plno stánků, kde prodávali perníčky, lízátka, velký pendrek, ...

A na konci jsme se rozloučili a já jela s Nelou a Léňou k Nele domů. Vydařilo se to suprově.

zápisy z výprav

VÝPRAVA DO BĚLÉ POD BEZDĚZEM

14. - 16. 3. 2014

DOROTKA, TYGR, NELA, SAM/LIŠÁCI

Sraz byl na Hlaváku. Jeli jsme vlakem asi hodinu a půl do Bakova nad Jizerou, kde jsme přestoupili na jiný vlak. Při přestupu jsme uviděli kočku pod lavičkou, kterou jsme vylákali a hladili jsme ji. V Bělé jsme chvíli čekali na Mudrce, ale protože dlouho nejel, nechali jsme tam Marka s batohy a šli jsme pěšky asi tři kilometry. Pak jsme šli okolo budovy, ve které jsme se měli ubytovat. Ale protože na ní bylo napsáno "Knihařství", tak jsme ji nepoznali a šli jsme dál. Po dvou stech metrech jsme zastavili. A ztuhla nám v žilách krev. Po chvíli váhání jsme se vrátili a zjistili, že vchod do budovy je z druhé strany.

Po večeři jsme si vybalili věci a připravili se na spaní. Beňa povídal strašidelnou historku o Krvavé Mary. Některé světlušky se potom bály jít na záchod. Ráno pro změnu vyprávěla pohádku o Krvavé Mary Tygr. Nelu pohádka zaujala, potom se vzbudili ostatní a také poslouchali. Po snídani jsme si připravili věci na výlet a vyrazili jsme na Šibeniční vrch. Cestou jsme dostávali různé úkoly. Na náměstí jsme narazili na

skákacího panáka, u kterého jsme se zdrželi a proto jsme nedošli až na Šibeniční vrch. Skončili jsme kousek pod vrchem, kde jsme splnili pár úkolů. Objevili jsme i suchou kanalizační trubku, kterou jsme poslali Amy na výzvědy. Po úspěšném průzkumu si prošly trasu i některé holky. Poté jsme si udělali v altánku piknik. Mezitím se vlčata sekala klacky. Byla nám zima jako kostce ledu a proto jsme šli zpátky do chaty. Na výletě jsme potkali i namaskovanou Krvavou Mary,

keré mířila na místní maškarní ples. Měli jsme hlad, jako vlci. Sova nám ulovila k obědu polívku z pytlíku, francouzskou. Pak jsme se váleli v posteli. Venku prosvítalo sluníčko, které nás ještě vytáhlo ven. Tam jsme si hráli na ocásky a boj o vlajku. Když nám začala být zima, šli jsme dovnitř. Hráli jsme "Dobble" a po večeři jsme hráli ještě "Noe". Před uložením do postele jsme si vyměnili kartičky za kousky hradu. Ve spacácích jsme ještě viděli noční šou, kterou nám připravily Tygr, Dorotka a já. Ráno jsme se vzbudili, šli na snídani a poté si zabalili. Pak následovala spousta zábavných her, jako obvykle. Před obědem diktujeme zápis do kroniky a po obědě budeme muset rychle dojít na nádraží, abychom stihli vlak domů.

VÝPRAVA DO BĚLÉ POD BEZDĚZEM

14. - 16. 3. 2014

VEVER/STŘELKA

✓ pátek 14.3. jsme měli sraz netradičně na nádraží ve Vršovcích.

Dost mě překvapilo, že se nás sešlo tak málo, a to: Medvěd, Bob, Krab, já, Tecklis a Mudrc.

Byla to ta samá parta, která si loni prošla Svojsíkův závod.

A teď abych se vrátil k výpravě.

Tecklis s Bobem jeli vlakem a na Hl. nádraží se k nim připojili Vlčata a Světlušky. Ostatní jsme jeli autem s Mudrcem. Cesta trvala asi hodinu. V Bělé jsme si převzali klubovnu a Mudrc se vrátil na nádraží pro batohy těch, co jeli vlakem.

Večer za tmy jsme hledali v okolí klubovny papírky s citáty z filmů nebo pohádek.

V sobotu po snídani jsme si naplánovali výšlap na hrad Bezděz, který byl bohužel ještě zavřený.

Takže jsme se pěkně prošli, cesta byla dlouhá celkem asi 22 km. Pod hradem na zpáteční cestě jsme se naobědvali a ještě jsme se těšili že si dáme něco v cukrárně, ale ta už byla také zavřená.

Po návratu do klubovny jsme si vlezli všichni do spacáků a zmožení jsme usnuli.

Zbudil nás až Mudrc na večeři. Do půlnoci jsme pak hopsali na DDR. V neděli nastal úklid klubovny, k obědu bylo tradiční rizoto a pak už následovala cesta domů. Výlet to byl dobrý ale mohlo být lepší počasí.

KDO TO ŘEKL?

- 1 A PŘECE SE TOČÍ!
- 2 BŮH NEHRAJE KOSTKY.
- 3 KOSTKY JSOU VRŽENY.

zápisy z výprav

VÝPRAVA DO KUTNÉ HORY

21. - 23. 3.

ŽELVA, ČÍČA/VLČÁCI

✓ pátek 21.3. jsme měli sraz na Strašnické. První část jela autem se Žvejkem a druhá část jela vlakem s Kubou.

Výpravy se účastnili Špageta, Číča, Prskavka, Kuba, Lovec, Napo, Žvejek a já.

Dojeli jsme na krásné historické místo - do Kutné hory, kde jsme bydleli ve skautské klubovně přímo ve městě. Když jsme si dali večeri, tak si kluci zahráli "Poker" až do půlnoci.

Druhý den ráno byla výborná snídaně s cornflakesema. Po snídani klasika mozkovna, kde byla šifra s nějakými čísly, která nás měla dovést k souřadnici ke kešce.

Dále jsme měli k obědu bramborové knedlíky se špenátem a s vejcem.

Po nasycení samozřejmě pauza na stravení.

Poté co nám vytrávil jsme se vydali za keškami. První, kdo nás vedl byl Špagetka, ze začátku trochu zazmatkoval ale po chvíli mu to slušně šlo.

Špagetka nás zavedl k jakési skalce na kopečku kde jsme začali hledat. Od našeho vedoucího

(Kuby) jsme dostali náповědu, že je to metr od stromku. Asi po deseti minutách to našel Číča pod listím. Na místě nám Kuba zadal úkol, a to vyvšit vodorovně z nějakého stromu větev. Když byla větev pověšená, musel si na ní někdo sednout. Za další keškou jsem vedl já, Želva.

Na začátku bylo těžké jít podle GPS, ale po chvíli mi to začlo jít. Moji kešku jsme našli, ale musela se vyndat pomoci vody, a to se nám nechtělo. Já jsem dostal úkol že si jeden člověk "zlomil nohu" a my jsme ho museli přenést přes řeku. Raněného nám dělal Prskavka. Poté co se nám úkol tak nějak povedl nás vedl Číča. Číča nás dovedl (již za tmy) na jakýsi kopeček, kde jsme dostali náповědu "u třešně silné jako palec". Tuto kešku jsme nenašli. Poslední nás vedl Prskavka. Šli jsme městem a myslím že mu to vážně šlo! Cestou jsme měli panoramatický pohled na katedrálu sv. Barbory.

Kutná Hora je krásné město.

Nastala noc a další den. Dostali jsme nějaké úkoly, které jsme museli splnit, abychom dostali určité věci do hry. Úkoly jsme plnili ve městě po dvojicích - já s Prskavkou a Číča se Špagetkou.

Jako první dvojice se všemi úkoly dorazili Číča a Špagetka, poté už jen stačilo postavit "raketu": stačilo rozříznout dvě PET láhve, zasunout je do sebe, slepit, na dno dát korkový špunt a ocet, nahoru přivázat kapesníky s jedlou sodou. Bohužel se jim to nepovedlo, PET láhve byly totiž nedostatečně slepené. Nám se to ovšem také nepovedlo. Sice jsme to měli dobře slepené, jenže jsme měli korkovou zátku moc zaraženou, takže nemohla vystřelit.

Poté jsme se dobalili najedli a vypadli.

VÝPRAVA K POMNĚNCE NA CHATU – ZOH STŘEZIMĚŘICE

14.-16.2.

HERMIONA/SÝKORY

Sraz jsme měly v poněkud nesmyslný čas 15:15 na Černém mostě. Jely jsme dvěma autobusy a při přestupu jsme si stačily zajít do obchodu pro nějaké mňamky. Ze zastávky jsme šly k Pom pěšky (překvapivě). V chalupě jsme si daly večeři, tedy to, co jsme nesnědly v buse. Poté jsme byly rozděleny do týmů: světlušky x skautky (byla jsem v týmu s Vlnkou!!!) x vedoucí aneb Živelky x Japonsko x Jamajka a vytvářely jsme vlajky a pokřiky. Před uložením do postele jsme zahájily olympiádu (myslím, že líp než ji zahájili v Soči).

Ráno nás čekala snídaně a po ní disciplíny. Jako první nás čekal hokej. Každý z týmu střílel na bránu poslepu, zatímco zbytek ho navigoval. V tom jsme vedly. Pak následovalo bruslení. A protože my jen oplývaly elegancí, naše šanci se zvýšily. Ale pak přišla jízda na snowboardu a to už jsme jaksi nevedly. Následoval běh na lyžích, a protože to byl BĚH, tak jsme se mohly s vítězstvím rozloučit. Běh na lyžích totiž spočíval v tom, že jsme si na nohy přivázaly polínka a s nimi jsme běhaly štafetu na čas. Nejenže jsme u toho rozkopaly většinu krtinců, málem se zabily, ale většina z nás ty polínka stihla hned po vyběhnutí vytrousit. A po této srandě jsme my skautky vařily oběd. Byla UČO (pro nováčky: univerzální červená omáčka). S hrdoostí můžu říct, že nikdo nebyl otráven. Pak jsme si užily poledňák plný mytí nádobí. Když nám slehlo a nádobí bylo zpátky na svém místě, čisté a suché, šly jsme hrát baseball.

Byla to opravdu výjimečná hra. Vlnka si div nevyrazila zuby míčkem při odpalování. Neptejte se mě jak, vládla tam černá magie. Protože já jsem stihla při hře dát 5 homerunů. Ano, čtete dobře, Hermiona zvládla odpálit tak, aby stihla oběhnout (jo, běžela jsem) hřiště. Na mou duši, na Vlnčiny uši.

Po baseballu nás čekala večeře. Mezitím co ji Jamajka (vedoucí) kuchtíla, my vymýšlely společenské hry na večer. Světlundy nepochopily, že společenské nebo stolní hry znamená sedět a nevstávat. A tak nás nutily hledat nějaké random věci v místnosti, kde byla největší zima. V neděli jsme si zahrály ještě jednou baseball, uklidily chatu a hurá domů.

Olympionici: Brepta, Čiperka, Hermoš, Malina, Veverka, Niči, Opka, Pom a Vlnka

zápisy z výprav

PROČ NEMOHLA BÝT HEZKY?

(JEDEN DEN STŘEDISKOVÝCH HOR NA BĚŽKÁCH)

NAPO

Po pár letech, kdy středisko strávilo pololetní prázdniny lyžováním na Ještědu, jsme se rozhodli, že nastal čas vyrazit i někam jinam - po krátkém rozvažování padla volba na ubytovnu Kleč na Horních Mísečkách. Vzhledem k mírné zimě se to ukázalo jako prozíravé rozhodnutí, v Liberci bychom si bývali moc nezalyžovali.

Po delší době jsem měl možnost vzít si na hory běžky – možná to znáte - trápení z dětství, kdy jsem kopec nekopec jako ocásek plápolal za tátou, s vágním slibem zmrzlinového poháru v cílové

stanici, které se v dospělosti přetavilo v zálibu a občasné sportovní vyžití. Ovšem stále nerad chodím na běžky s někým, kdo mne honí, v tu chvíli převládnu zážitky z dětství a stávám se nesnesitelným.

S tím vším v hlavě jsem v pátek s běžkařskou skupinkou čítající dále Špagetku, Želvu a Vzpomínku vyrazil nahoru na hřebeny Krkonoš, nejprve na Vrbatovu boudu, kam jsme dorazili jako první návštěvníci toho dne a dali si něco teplého a polévku. Při stoupaní jsme se postupně zakusovali do stále větší mlhy a síla větru také stoupala, nebylo to příliš vlídné počasí, které, jak se později ukázalo, nás mělo ještě řádně prověřit.

Neměli jsme žádné dalekosáhlé plány, chtěli jsme se jen provětrat, ale když jsme sjeli k odbočce na Labskou boudu převážil dobrodružný duch mužstva a řekli jsme si, že zkusíme pokračovat na Voseckou boudu a pak zpátky po hraniční cestě česko-polského přátelství, třeba až na Vysoké kolo.

Na Vosecké bylo celkem útulno, pan vrchní, jak z časů mého dětství, neodolal jsem a napsal tátovi sms – vím, že ho potěší a bude mi v koutku duše závidět. Ovšem, kdyby věděl, co nás čeká, asi by si to rozmyslel. Na hranici je strmý kousek cesty do kopce, počasí se začalo rapidně zhoršovat, když jsme vystoupali na Tvarožník, ještě jsme se zvládli vyfotit a trochu se podívovali, proč ten pán, co tam došel s námi, se vrací zase zpátky.

Po pár stech metrech už jsme se nedivili, silné poryvy větru ženoucí sníh nás postupně donutily sestoupit z běžek a s jejich pomocí jako opěry postupovat krok za krokem dál.

Původní plán dojít na Vysoké kolo vzal rychle za své, nezbyvalo než zatnout zuby a prokousat se až k odbočce na Labskou a pak po ní dolů z hřebene, při větším klesání jsme zase mohli nazout běžky a trochu zrychlit tempo. No, připomínka výprav mého dětství dokonalá, říkal jsem si, ovšem ostatní členové šlapali dál, ani nepotřebovali pohárovou výzvu.

zpátky na Vrbatovu chatu, kde jsme se notně ojinění vybleskli u mohyly a hurá na pohár, ten jsme si opravdu zasloužili. Dolů na Mísečky nás už čekal jen sjezd, tak jsme mohli řádně vydechnout a byť byla cesta dolů mírně komická - když jedete z prudkého kopce a musíte se přesto odpichovat, opravdu si nepřipadáte v pořádku.

Závěrem se nabízí otázka, co si vlastně z takového výletu v otřesném počasí odnesete? Když je vám deset, máte pocit prožitého dobrodružství a radost ze zmrzlinového poháru. Když je vám dvacet, otestujete si, co dokážete a hledáte hranice svých možností.

No a když je vám přes třicet, ptáte se, proč nemohlo být hezky a napíšete o tom článek do Lokali .

O STŘEDISKOVÝCH HORÁCH, SLOVESE BÝT A ÚNAVĚ HYPOKAMPU

MRŇOUS/STŘELKA

Pokaždé, když píši článek z nějaké výpravy, přemýšlím nad tím, jak ho napsat tak, aby to nebyl zápis typu: „přijeli jsme, ubytovali jsme a pak jsme šli hrát hry“. Osobně nedokážu napsat tento typ článku bez nadměrného užívání slovesa být. Myslím, že je každému jasné, že na výpravu *jsme* opravdu odjeli v pátek (tentokrát to *bylo* ve čtvrtek, kvůli pololetním prázdninám, ale čert to vem), že *jsme* opravdu měli v sobotu oběd a že *jsme* v neděli odjízďeli. Pokusím se tedy vypíchnout jen zajímavé momenty výpravy.

Za 309. oddíl se zúčastnili (bohužel) pouze tři skauti, jmenovitě Panda, Bob a Marty. Tento komorní počet však nebyl na škodu, ba právě naopak. Dovoloval nám brázdít sjezdovky vždy společně a na lanovce klábosit o velmi zajímavých věcech. Tyto intelektuální debaty odehrávající se na sedačce jedoucí směrem na Medvědin měl pod vedením Panda. Do našich hlav se díky jeho pepnému přehledu ve věcech všeho druhu dostala nepřeborná spousta informací, bez kterých by člověk prostě nemohl žít. Naštěstí nás před přehlcením chránila společná potřeba. Potřeba jídla. Když si všichni nacpali pusu plnou burgeru, náš hypokampus si odpočinul od ukládání informací do dlouhodobé paměti. Veškerá mozková aktivita se přenesla do mozkové kůry, která měla co dělat aby stihla zpracovat tak vymazlené a geniální chutě. Pokud se někomu ten burger teda nerozpadl ještě před tím, než ho stačil sníst.

Ovšem po obědě se u hlavní lanovky začínaly tvořit fronty. Tento problém se nám však záhy podařilo vyřešit jednoduchým přesunem na jinou sjezdovku. Připravili jsme se tak sice o komfort lanovky, ale i s tímto úskalím jsme se vypořádali hravě. Jezdit na kotvě pěkně vedle sebe je přece nuda ne? Tak proč se neprohodit. A třeba dvakrát, nebo třikrát za jízdu. Ovšem stávalo se, že jeden z dvojce prohození neustál a musel, lehce řečeno, vystoupit. K této překerní situaci naštěstí došlo jen jednou a dotyčný měl jízdu zkrácenou pouze o pár (set) metrů.

Co se týče dlouhých zimních večerů, strávených na ubytovně asi padesát metrů od sjezdovky (jo, je jo tak, až takový luxus to byl), hlavní náplní byla desková hra Game of Thrones. Pro ty, kdo tuto hru neznají, jedná se o velmi komplexní a složitou deskovou hru, která vás velmi snadno může přivést k šílenství. A to jak ze smutku nad ztracenými jednotkami, tak z moci, kterou si můžete vydobýt.

Výprava celkově byla tou z vydařenějších, dostalo se nám fyzické aktivity i odpočinku. Naše psychika si také užila relax, skoro jako kdyby se válela týden někde na slunných plážích francouzské riviéry. Jen to mlhavé a větrné počasí by se mohlo vyměnit za modrou oblohu.

JAK JSME DOBÝVALI HRAD RABÍ

Podle knížky Karla Skály - Atriho a svých vlastních vzpomínek, vypráví Karel Skála (mladší) - Sabu

Ve dnech 6. až 8. června 1975 se konala oddílová výprava Vlčáků (vlčat 305.) do Pačejova v Pošumaví (kde mají chalupu Švecovi) a na hrad Rabí u Sušice, který je nedaleko. Tehdy to byla asi naše nejdelší výprava.

Stany, zásoby a potřeby na táboření jsme už ve čtvrtek večer donesli ke Švecům, protože hodná maminka Ježka a Bodlina, paní Marie Švecová, nám tyto věci odvezla světle šedou Škodou 1000MB de luxe ABC- 52-58 až do Pačejova.

O co lépe se nám cestovalo pátečním našlapaným vlakem z Prahy do Plzně, když měl každý jen toru. V Plzni jsme se nasvačili a přestoupili na vlak směr Strakonice a České Budějovice. Jeli jsme ale jen do nádraží Pačejov, kde už na nás čekal Jirka Švec - Bodlina, který nás zavedl na připravené tábořiště v borovém lese, asi kilometr za Pačejovem.

Tam hlídal jeho starší bratr Standa - Ježek, který zatím připravil také ohniště a dřevo na topení. Hned jsme mohli začít vařit večeri, po které byl pak táborák. Obdivovali jsme Ježka, že po řezání a štípání dřeva pro celý oddíl, mohl ještě hrát na kytaru.

Na této výpravě byla veliká účast. Z první družiny Horňanů to byl Milan - Sokol, Jaguár, Jarda, Cumla a Víťa. Z druhé družiny Dolňanů já Sabu, Bodlina, Čochtan, Grizzly, Fous, Permon, Aršík, Ota a Cvrček. Dále rádcové Berdy a Ježek a vedoucí ATRI. Rozdělili jsme se na tři skupiny. Členové první družiny byli Trapeři, druhá družina se rozdělila na Osadníky a Apače.

Moje skupina Osadníci měla budíček již ve 3:45. Pod vedením Ježka jsme jako první vyrazili do 12 km vzdálených Žichovic a na hrad Rabí. Cestou jsme nechávali zprávy pro další dvě skupiny, které po snídani vyrazily pod vedením Atriho a Berdyho. Měli jsme také za úkol vymyslet a připravit velkou bojovou hru pro celý oddíl v okolí zříceniny hradu Rabí. Je to největší hradní zřícenina v Čechách. Znáte hádanku, který hrad že viděl Jan Žižka naposledy ? Ano, Rabí. Právě při jeho obléhání, v červnu roku 1421, byl tento husitský hejtman vážně poraněn na pravém, tehdy už jediném, jeho

oku. Ale už jsme zase zpět ve dvacátém století a ráno 7.6. 1975 stojí Ježek, Sabu, Čochtan, Grizzly a Ota pod hradem Rabí.

Šišková bitva se konat nemůže, jsou tu listnaté lesy. A tak vymýšlíme náhradní hru. Ježek je loupeživý rytíř a my jeho družina. Obsadíme jeden z okolních kopců a tam ho musí dvě další skupiny dosáhnout a zajmout. My členové jeho družiny ho máme chránit. Hra začne příchodem Apačů a Traperů a potrvá do 14 hodin, pokud nebude Ježek chycen dřívě.

Jak ale dáme vědět ostatním skupinám, kde se bude hrát ? Dopis v poslední schránce říká jen : "Další zprávu hledejte u hradní brány". Ježek dostane bezva nápad. Co udělat kouřové signály ? Souhlasíme. A tak jako by toho už neměl dost z minulého dne, bere Ježek svou tábornickou sekerku, co má na opasku a začne kácet menší suchý strom. Jiné nářadí u sebe nemáme.

Ostatní kluci sbírají suché klacky a větve a já honem píšu na papír pravidla hry a šířuji zprávu tohoto znění : "Obhlédněte z hradní věže okolní kopce. Na jednom z nich uvidíte zvláštní znamení." S Otou vyrážíme k Rabí ukrýt poslední zprávy. Mezi kameny u brány zasrčíme lístek, že další zpráva je na jedné z laviček před samoobsluhou. Pod ní se vejde obálka se šifrou a popisem hry a ještě malá zalepená obálka pro Atriho, kterou má otevřít jen v nouzi. Kdyby neviděli naše kouřové znamení, je tam azimut na patřičný kopec.

Ještě stačíme koupit svačinu a pití pro Osadníky a už musíme rychle pryč. K hradu se totiž blíží Trapeři vedení Berdym.

Vrátíme se na kopec, kde kluci už mají připravený oheň. Najíme se a Ježek dostane nápad, že si chvilku odpočine a ulehne do trávy. On, kdo to zažil, se nemůže divit. V týdnu vstáváte do školy nebo do práce, pak výprava. Večer táborák, v noci hlídka a ráno se zase vstává brzy. Ostatní dvě skupiny musí zatím najít a vyluštit zprávu, koupit si vstupenku na hrad za dnes už neuvěřitelnou jednu korunu (tehdy 1 Kčs) a z vysoké věže uvidět náš kouřový signál.

Ježek zaslouženě spal a já stál nad ním a pozorně sledoval terén. To by se nám Trapeři a Apači vysmáli, kdyby zajali spícího Ježka. Jeho odpočinek se ale vyplatil, čekal ho těžký boj. Původně plánoval, že se klukům vždy někde ukáže a zase uteče pryč. Dopadlo to ale jinak.

Zatím jsme udržovali malý ohýnek. Jednak aby nám vydrželo dřevo a taky proto, aby nepřijeli hasiči. Když jsme viděli na věži nějakou větší skupinu lidí, rychle jsme přiložili. Obě skupiny byly na věži a rozhlížely se. Nic neviděly. Atri už držel v ruce obálku "NOUZE".

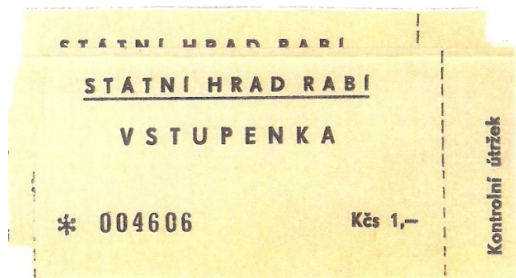
Náhle Milan - Sokol ukázal na kopec a radostně vykřikl : "Tam vidím zvláštní znamení - kouřový signál na vrcholu !" Kluci odešli z hradu určeným směrem. Já stále hlídal, když jsem uviděl kus pod námi Apače Atriho, Aršíka a Cvrčka. Tiše jsem probudil Ježka a ostatní zatím uhasili oheň. Útočníci už nás viděli a tak Standa - Ježek musel rychle utíkat do lesa. Já utíkal za ním.

Oba jsme dokázali dobře a dlouho běžet. Berdy udělal dobrý taktický tah. Vyběhl s pokřikem z lesa a hnal se kolem obránců směrem k Ježkovi. Čochtan, Grizzly a Ota se na něho vrhli a povallili ho do trávy. Berdy se až moc nebránil, ale kladl neustálý odpor a tím na sebe dlouhou dobu vázal tři obránce. My s Ježkem tak zůstali sami. Běželi jsme rychle spolu a když už se někdo dostal těsně k nám, tak jsem ho zastavil. Potom jsem ale musel Ježka hledat, protože byl stále na útěku a neměl ani chvilku odpočinku. Mnohokrát jsem mu ještě pomohl, za což mě pak chválil. Od prohry nás zachránila 14. hodina a konec hry, protože útočníci se střídali v pronásledování a vždy se někde nečekaně objevil někdo další.

Pohledem jsme se ještě rozloučili s hradem Rabí a vyrazili zpět do Pačejova. Trapeři jeli vlakem přichystat další hru - "Lov barevných papoušků" a vařit takový odpolední oběd. Apači a Osadníci se přesunovali pěšky a cestou se procvičovali v orientaci v neznámém terénu. Na tábořišti už pěkně voněl guláš s těstovinami a čaj. Po jídle jsme hledali v okolí tábořiště barevné lístečky - "papoušky", které při vaření schovávali Trapeři.

Večer byl opět ohniček s kytarou a pak nás už čekal spánek a některé i noční hlídka.

Budíček byl později. Poslední hlídku měl Berdy a vařil čaj k snídani. Dopoledne jsme šli hrát

fotbal na nedaleké hřiště. Utkání skončilo výsledkem 7 : 6 a nejlépe hrál vždycky Atri. V tábořišti zůstali dobrovolně jako hlídka Sokol a Jaguár a uvařili nám výborný oběd, po kterém jsme už začali uklízet tábor. Stala se ale nemilá věc, Permon se řízl o prázdnou konzervu do všech prstů pravé ruky. Ošetřovali ho Berdy a Atri, který hned vyslal Ježka pro maminku. Paní Švecová, která byla zdravotní sestrou, za chvíli už odvážela zraněného "emběčkem" na pohotovost do Sušice. Nám ale ujel vlak a tak jsme pak museli jet rychlíkem. Všechno ale nakonec dobře dopadlo. Ošetřený Permon jel domů autem a Ježek s kytarou místo něho vlakem. Byla to moc krásná výprava!!

zápisy z výprav

KRONIKA OS: ČISTÍRNA ODPADNÍCH VOD

TEXT I FOTO : LOGAN (15.2.14) / 35.OS KLUB

Původně jsme měli v plánu navštívit Trojský zámek, ale z důvodu odstavky jsme program změnili a vydali se v sobotu 15. února do **Ekotechnického muzea Stará čistírna** v Praze Bubenci. Ovšem nejprve jsme si na břehu Vltavy opekli nad ohníčkem kostelecké párky a při tom pozorovali vodní ptactvo na řece. Věra to okomentovala, že jsme v tuto dobu jediní oldskauti v Povltaví a asi i v České republice, kteří si tu na ohníčku v tento čas opékají buřty!

Vltavští udiči...

Po zaplacení vstupného 70 Kč se nás ujal sympatický mladík a provedl nás v pěkném hodinovém výkladu celým objektem čističky, hlavně tmavým podzemím a chodbami. Natáčely se zde i filmy jako např. Záhada hlavolamu, Tajemství maharalu nebo Bídníci. Ve strojovně jsme shlédli překrásné staré parní stroje, velmi pečlivě udržované. A schopné, po zatopení pod kotlem, pracovní činnosti!

Celý objekt je stavba z roku 1905 a všichni jsme obdivovali různé architektonické prvky z dvakrát pálených cihel. Však je Stará čistírna vyhlášená národní kulturní památkou...

Po prohlídce jsme maširovali ke stanici tramvají u Výstaviště, sledovali cvrkot ve Stromovce a nakonec jsme si dali u stánku s občerstvením malý oběd, neb nám v žaludcích bylo krušno. Exkurze stála opravdu za to a všichni jsme ocenili, jak naši předkové byli velmi manuálně zruční a jaké krásné stavby dokázali postavit za pomoci jen základní mechanizace.

34.ROČNÍK POCHODU DR. ROBERTA ŠUMAVSKÉHO

8.BŘEZEN 2014
VĚRA/OS

Tradičního turistického pochodu se letos zúčastnili pouze 4 členové OS klubu: Akéla, Berdy, Jájina a Věra Užovka. Počasí vynikající, skautům přející....
V 9 hodin jsme vyrazili na „krátkou trasu“, představující 12,5 km. S různými malými odbočkami to bylo určitě 13 kilásků! Od startu na konečné tramvaje v Hlubočepích se dostáváme pod krásný vysoký most Pražského Semeringu. Obdivuhodná stavba se klene nad Dalejským údolím, jako jediná horská železnice na území hlavního města. Pod tímto viaduktem přejdeme do Prokopského údolí, podejdeme pod dalším viaduktem, přejdeme můstek a jsme u známého Jezírka. Stále obyvatelky tohoto jezírka, dvě labuť, jsou obdarovány zbytky chleba. Pak pokračujeme údolím, přes tzv. Bojiště, vzpomeneme na zdejší táboření oddílu J.Foglara a u železniční zastávky stoupáme k obci Holyně, kde obdivujeme zámkovou dlažbou dlážděné ulice.

Stále do kopce na Slivenec, a je tu stánek první kontroly. To už prý máme za sebou celých 7 km?! Pak následuje Lochkov, podcházíme pod stavbou mostu Pražského okruhu a konečně! Přestáváme stoupat. Scházíme do pěkného údolí zvaného Cikánka, dál kolem radotínské cementárny. Pár minut odpočinku na autobusové zastávce si vyžádaly sestry /vždyť mají dnes svátek!/ A pak už jsme za chvíli v Radotíně, kde v parčíku před nádražím dostáváme razítko CÍL POCHODU a k tomu diplom, vlaječku + tatrunku a z várnice si točíme do kelímků čaj. Výborný a teplý! Máme to pro letošek za sebou. Ale stejně jsme se obrátili na Standu, aby příští ročník měl /ale opravdu/ i trasu pro děti a oldoldskauty/. Těch sedm km by nám stačilo. Tak jsme zvědaví a na shle ...na příštím ročníku 35! Jako číslo našeho střediska a Os klubu.

POZNÁŠ, CO ŘEKLI?

PO CELÉM ČASOPISE JSOU ROZESETY CITÁTY NÁSLEDUJÍCÍCH OSOBNOSTÍ. POZNÁTE, KTERÁ ŘEKLA CO? (ODPOVĚDI NAJDETE NA STRANĚ 18)

A	GANDALF B.	I	G. GALILEI
B	HAMLET, KRALEVIC DÁNSKÝ	J	GARFIELD
C	PUČMELOUD	K	J. CESAR
D	S. HOLMES	L	J. LUCEMBURSKÝ
E	A. EINSTEIN	M	JACK SPARROW
F	BOBEK, KRÁLÍK Z KLOBOUKU	N	K. H. MÁCHA
G	Č. KARKULKA	O	KRÁTKOZRAKÝ
H	D. VADER	P	ŠEBESTOVÁ

Zbývá ještě osobně Jenda Vývoda.

Končili jsme se 40 kluky na světnici... Ne, vážně, můj otec byl opravdovým mistrem krejčím a já jsem vždycky chtěl být alespoň takovým salesiánem, jakým on byl krejčím. 14. března 1950 byla v celém salesiánském ústavu velká policejní prohlídka. Zavřeli sekretáře Alfonse Kováče a chtěli najít nějaké zbraně. Pater Šánek během prohlídky kluky požádal, aby pobíhali všude tam, kde se vyskytne nějaký cizí člověk. Policajti tak neměli prostor, aby mohli v domě umístit nějaké kompromitující materiály. Prohlídka skončila asi v jedenáct večer a kluci ještě s těmi tajnými hráli pinčes, aby je trochu zabavili. Ti napsali, že žádný závadný materiál nenašli.

Ale odvezli nás v noci ze 13. na 14. dubna. Přišel policajt se samopalem: „Vstaňte, oblečte se a vezměte si věci, co si chcete vzít sebou.“ Odvezli nás do Oseka. Bylo to právě o Velikonocích, v noci ze čtvrtka na pátek, oktáv Zeleného čtvrtka, nikdo se ničemu nedivil. Vezli nás v noci s ozbrojeným doprovodem... Ti, co nás hlídali, byli velice překvapení, že se mezi námi neprojevoval žádný smutek. Všichni jsme měli radost, že se vzájemně vidíme, protože nikdy předtím se nestalo, aby všichni salesiáni mohli pobýt na jednom místě... A tam jeden hoch, který se jmenoval Šmýra, policajt se zeptal, jaký „i“ má se napsat, a on řekl „ypsilon“. Ten odpověděl: „My víme, že se jmenujete Ypsilon, ale jaké „i“ se tam píše?“ Z kluka už se stal Ypsilon.

Přijeli jsme tam v klerikách, to bylo naše jediné slušné oblečení, jiné jsme neměli. Nezbyvalo nám nic jiného než vyrabovat místní divadelní šatnu. Plnou kostýmů. Do práce pak přišel voják, námořník, policajt, dokonce dragoun. Vzpomínám si, že pan inspektor Dvořák vyrazil v ženském klobouku s mašlí pod bradou a v sukni...

Vysvětlili nám, že nás posílají do práce, abychom se naučili pracovat... Napřed nás bylo v Oseku asi 180, ke konci asi 250 řeholníků. Byla tam kaple, kde hoši udělali oltáříky, jeden vedle druhého. Začínalo se celebrovat od půl čtvrté ráno, aby se všichni páteři vystřídali. Každý měl vyhrazenou přesnou půlhodinu. Hrál se taky divadlo, orchestr se dal dohromady, takže tam bylo i veselo. Přišli cisterciáci: „Proč se pořád hihňáte? To jsou všechno vážné věci!“ Nám to nepřišlo, my jsme měli radost, že jsme pohromadě...

Esembáci- 25 kolem baráku, unaveni, koho to vlastně hlídají... kteří nic neudělali. Hráli jsme pravidelně volejbal a příslušníci obyčejně prohrávali...

Každé ráno jsme mívali nástup s nějakým promlouváním... Jednou, když hoši vozili na zahradu hnůj, vjeli s tím vozem mezi nás a pana šéfa. Byli oblečení v divadelních kostýmech, zapřaženi do vozu a jeden, oblečený jako gestapák, je honil. Křičel na ně:

„Hněte krostou mezkové, kůže líný.“ Tohle se nějak toho šéfa dotklo a rozhodl, že ti co pracují na zahradě, dostanou montérky... Fraška byla s fotografováním, řekli jsme si, že se nebudeme holit, chtěli na nás občanské legitimace a my jim je nedali.

S neholením jsem to vydržel jen já.

V Oseku jsme měli nějakou dobu přežít, protože momentálně nevěděli, co s námi. Po pěti měsících, kdo jsme neměli po vojně, jsme byli povoláni k PTP- černým baronům. Zbraň jsme neviděli, jediné lopatu, krumpáč, případně pilu a sekeru, nebo zednickou lžici. Nejdříve jsme absolvovali čtrnáctidenní pořadový výcvik v Libavé a po přísaze jsme byli převeleni na stavbu nové trati u Žďáru nad Sázavou. Dělali jsme na úseku, kde za války pracovali Židé.

O strachu nevím, bylo to velice poučné setkávání s mladými lidmi. Měli jsme pořád co obdivovat. A potom jsme se dostali do lomu, tam jsem přišel málem o život. Kluci křičeli: „Honzo, pozor!“ Stačil jsem se přimáchnout ke stěně- a balvan šel okolo nosu... Pochopil jsem, že mě má Pán Bůh rád.

Než nás poslali na jiné pracoviště, pobývali jsme nějakou dobu na Libavé. Tam bylo velení praporu. Byli tam s námi také Němci, kteří prožili válku na frontě. Když se po válce vrátili a přijali čs. občanství, museli jít na vojnu k pétepákům. Pro ně to byla hračka, ze všeho si dělali legraci.

14 Ale zde jsme byli svědky i toho, jak v 51. roce povolali k PTP všechny zahraniční důstojníky, kteří

byli na Západě. Tady je degradovali a ubytovali v prostorách jen s úzkými uličkami, spali na palandách ve třech patrech nad sebou. OBYČEJNÍ „NAŠÍ“ KLUCI, FRAJTRŮ, JE HONILI JAK PSY a terorizovali způsobem, který byl neuvěřitelný.

A další profese? Tři čtvrtě roku v lese- patřil arcibiskupství olomouckému, dnes vojenský prostor, tak jsem byl „jako doma“. Těch jahod co tam bylo!- Dále klášter v Rajhradě u Brna a odtud na přehradu Vranov, kde jsme pracovali na stavbě finských domků. Ve Vranově jsme měli nádherné ubytování v hotelu, do kostela jsme mohli chodit, kdy se nám zachtělo, příroda tam byla krásná... Tady jsem se naučil zedničit... Potom nás přesunuli do Dobronic u Jihlavy a tam jsme budovali sklady střeliva pro vojenskou posádku z Havlíčkova Brodu. Žádné školení jsme neměli, dostali jsme plány, mistr nám ukázal, kde má co stát, a začali jsme stavět strážnici.

OBČAS JSME MÍVALI ŠKOLENÍ- Probírali jsme i životopis Klementa Gottwalda a já se přihlásil, že kluci tleskali a vedení už mě nikdy nevyvolalo... Prý nás mají převychovat! My jsme se vůbec převychovaní necítili a tak jsme byli překvapení, když nám na konci roku 1953 řekli, že na Silvestra končíme. Po 40 měsících „vojenské“ služby jsem odešel do civilu.

Přestěhoval jsem se do Prahy a našel si zaměstnání ve Šroubárnách Libčice- těžká práce, nevlídné prostředí - věděli, že jsem duchovní...

V té době (1957) jsem byl povolán na ministerstvo vnitra- prakticky výslech, jeden z vyslychajících byl přísný, druhý laskavý- že mám určité směrnice a na koho se mám napojit... Odmítl jsem. Tak se mnou začali probírat historii, čekali, že se budu hádat... Ať si říkají, co chtějí a měl jsem určitý pokoj...

Kdy jsem přijal kněžské svěcení? Tajně v roce 1967 panem biskupem Trochťou, který jezdil 1x za měsíc do Prahy k lékaři... Kněžské svěcení bylo pro mě povolání do služby... V té době jsem se s mládeží moc nestýkal. Práce ve šroubárně byla únavná, pracovalo se i v sobotu, strávil jsem hodně času ve vlaku a na nádražích, byl jsem trvale nevyspalý...

V roce 1968 jsem požádal o zrušení pracovního poměru. Nastoupil jsem do podniku ÚKLID jako myč oken a výloh.

V Kobylisích jsem bydlel už od roku 1965, ale do kostela jsem chodil do Týna, k P. Reinsbergrovi... P.Tinka nám říkal: „Když k Terezičce nebudete chodit, tak to tam zavřou.“ Mezi statečné patřil třeba František Bachůrek, dělal kostelníka od roku 1952...(osobně jsme ho, Skálovi znali... a chodíme k jeho hrobu v Ďáblicích...) P.Sedlák (spolupracovník s KSČ) byl suspendován a administrátorem u sv. Terezičky byl ustanoven bohnický farář P. Nechybský...

Nastoupil jsem 5.6.1969, ale zároveň jsem měl stále civilní zaměstnání- myč oken.

A KONEC... O Jendovi pověděli tolik vzorní dopisovatelé... že to další se nám už ani vejít nemůže. Bližší další údaje podrobně v závěru...

Ale zbývá ještě důležitá zpráva, o Štěpánu kardinálu Trochťovi v rámci povídání o KATOLICKÉM SKAUTINGU.

Začátkem roku 1974 se na Bulovce podrobil operaci očí. V březnu byl propuštěn a byl mu předepsán klid a odpočinek. V pátek 5. dubna o půl dvanácté přijel z Ústí nad Labem církevní / komunistický / tajemník Dlabal, aby ho přiměl k souhlasu s přemístěním některých horlivých kněží a s předáním církevního majetku státu. Nemocný kardinál vyložil klidně své důvody k nesouhlasu, neschválil nespravedlivé požadavky, ani když mu tajemník v podnapilém stavu vyhrožoval, sprostě nadával a ponižoval jej až do půl šesté večer. Kardinál se pak zcela vyčerpán odebral do svého pokoje. Ráno 6. dubna 1974 v 8 hodin byl nalezen již v bezvědomí, ze kterého se neprobral. Byl převezen do litoměřické nemocnice, zaopatřen svátostí umírajících a v agonii skonal / stár 69 let. Pohřeb 16. dubnabyl velkolepý, ač zakázaný!, přítomno na 3000 osob...

Kardinál Wojtyła nazval zemřelého kardinála Trochťu mučedníkem...

4 JE TO POCESTNÝ? NENÍ TO POCESTNÝ!
5 SÁDLO, SAMÝ SÁDLO!
6 JSEM TVŮJ OTEC!

VZPOMÍNKA NA ATRIHO

PETR JESCHKE- DERVIŠ

Je to rok co odešel nenávratně do věčných skautských lovišť náš vůdce, skaut slovem i skutky, doživotní Skaut, bratr Dr. Karel Skála- Atri.

Chtěl bych při této vzpomínce připomenout, že nám skautům z roku 1968-1970, a pokračujícím „tomákům“ dalších našich dlouhých let našeho turistického a tomáckého života a dále opět veřejným skautům následně dalšího skautského období od roku 1989, nemůže nikdy, náš Atri, vymizet z paměti.

Ten elán Atriho se nedá nikdy zapomenout. Ten elán s jakým znova zakládal 35.středisko Junáka „Jaroslava Rady“ V roce 1968 i znova obnovoval středisko v roce 1990, po dlouhé dvacetileté totalitě.

Je to již tak strašně dávno co bylo tzv.“Pražské jaro“ roku 1968. S Atrim jsem se poprvé setkal v zámečku Miramáře na první schůzce. Bylo to krátce po obnově Junáka a byla to schůzka sezvaných strašnických skautů bratrem Dr.Táborským, okrskovým poválečným velitelem a tajemníkem okrsku, bratrem Tymešem-Tygrelem.

K osobě Atriho, bych chtěl poznamenat, že to byl druhý můj skautský vůdce v životě a tenkrát v roce 1968, když mi bylo 28 let byl pro mne vzorem skautského nadšení, důslednosti a příkladnosti. To mělo všechno vliv na mojí osobu,

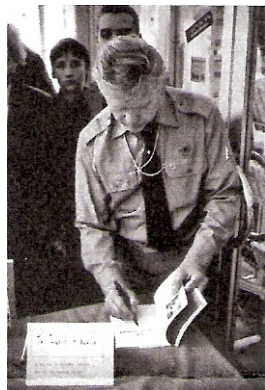
nadšení se přeneslo doslova a do písmene a dopomohlo mi nastoupit na vůdcovskou stezku ve vedení 305.junáckého Sovího oddílu, v jehož vedení jsem vydržel plných 27 let, od roku 1968 do roku 1995, těch posledních pět let žil již Soví oddíl pod číslem 301 a tak působí do dnešní doby.

Vzpomínám na chvíle skautského nadšení s Atrim, při scházení se v Agitačním

středisku v Jevanské ulici na strašnické Skalce, kde jsme po obnově Junáka v roce 1968 používali místnosti, pro skautskou činnost a schůzky. Také zde proběhly první skautské sliby našich „Třinácti skautů“.

Svoji vlastní kapitolou byly střediskové rady, s Atrim a jeho Kendy, v ulici Oravské v Rybníčkách, které se konaly dlouho do noci- tvořily se naše oddíly a středisko, dělal se program, radost a nadšení, tvořili jsme návrhy na nové prapory a vlajky oddílů a družin. Probíhaly první střediskové společné akce, výprava do Lán k hrobu T.G.M., probíhalo zařizování kluboven a největší věcí bylo v roce 1968, že jsme hned ten první rok měli svůj střediskový tábor- tábor

Gigant-letní „tábor Vos“ u Miletína na Želivce na turistické základně bratra Akely z Hloubětína.

Před táborem jsme dávali dohromady skautské kroje, ze zelených košil a kraťasů upravených z dlouhých kalhot, chodili jsme na výpravy a akce v polobotkách, měli jsme výstroj posháněnou a odznaky, domovenky, čísla, družinové znaky ručně vyšité a sítotiskované.

Všechno to Atri dokázal rozjet a se skautským elánem zvládnout. Při tom všem byla radost, v oddílech se zpívalo, závodilo, zdravě soupeřilo. Bylo to všechno ve znění pokřiku: „Hola hej a jasnou líc, mládí, kráse slunci vstříc, junácký vždy srdci žár - Skalka volá- zdar! zdar!zdar!“

Vzpomínám jak Atri hrál, v leže na zádech, na své housličky, na táboře V Miletíně, jak hrál kopanou, svojí oblíbenou hru, jak střílel ze vzduchovky a obsluhoval střeliště ve vžitém vojenském pořádku.

Vzpomínám, Atri, na tvou polnici, jak nás vítala - tvoje pochodující oddíly 305 a 306- vracející se vítězně Smíchovem ze Svojsíkova oblastního závodu z Dívčích hradů a Prokopského údolí v roce 1969.

Těch společných chvil se nedá zapomenout, nejdříve ti stačila bundokošile s lilii a skautským kloboukem, někdy skautské sako, když už bylo všechno skautské k dostání, tak potom jsi byl vzorně vždy příkladně skautsky oblečen jako vůdce našeho 35.střediska. Z tvých rukou mnoho skautů přijalo slibový odznak, odborky, povýšení. Atri uměl jsi to s vlčaty, skauty i rovery i s námi dospělými, nedal jsi nikdy dopustit na historii „Třistapětky“ i „Pětatřicítky“.

Od tebe jsem měl zapůjčen první můj skautský klobouk, na táboře V Miletíně 1968, když jsem tam vedl 2.táborový oddíl. Atri, byl jsi můj vůdce a udělal jsi ze mne vůdce a doživotního skauta.

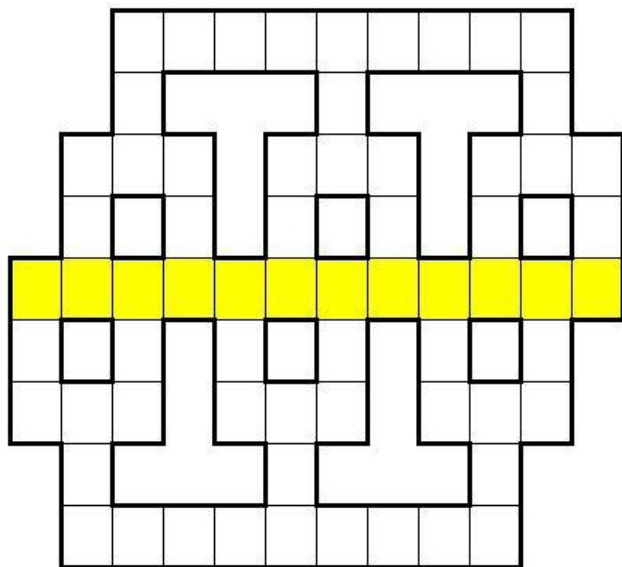
Na svoje vůdce nemůžeme zapomenout, a obzvláště na takové, jako byl náš Atri.

Atri vzpomínám a mnoho dalších se mnou, na společné prožité chvíle a společné skautské dílo.

Se stiskem levice a s pravici na srdci posílám ti Atri pozdrav tam na horu vysokou, která se nebe dotýká.

KRISKROS

3 PÍSMENA:

ANO	OKO
ARA	PES
DAV	PRO
DĚD	PSI
DIV	SOK
DNO	STÁ
END	SUK
INÁ	UCHO
KOS	VAK
KOV	VLK
KRA	
LOS	
NOS	
OBĚ	

9 PÍSMEN

- OSTROVTIP
- STAROSTKA

Když sněží, dá se sáňkovat. Když fouká, dá se pouštět drak. Když je horko, dá se jít plavat.

...dá se jen lézt mamce na nervy.

WETA 4-2

KDO ŘEKL CO?

ODPOVĚDI

1i;2e;3k;4o;5c;6h;7a;9j;10i;11d;12b;13f;14p;15g;16n;17m

LETEM MÝM SVĚTEM

JEŽEK

Dneska je sobota. To znamená, že kolem polední hodiny jsem ještě v posteli, datluju do klávesnice a ve výhledu mi brání sušák na prádlo, na němž visí ručníky ohnuté v půlce. Je sobota, konkrétně 15. března a to znamená, že řadu lidí, včetně mě, večer čeká událost, o které se bude mluvit ještě aspoň dva dny poté.

S kapelou Kšandy Industy hraju asi dva měsíce. Je to trochu změna. Stalo se mi poprvé, abych přišel do rozehrané kapely. A je to fajn. Ta nejnudnější část při tvoření hudby, zkoušení prvních songů, úplně odpadne. Už máme domluveno pěkných pár koncertů dopředu, včetně dneška na Žižkově (pozn. festival Žižkovská Noc). Líbí se mi, že si budu moct užít koncert nejen svůj, ale i jiných kapel. Nicméně jelikož si tyhle řádky budete číst až po této události, nemá smysl Vás tam zvát. A proto, pokud se rádi oddáváte hudbě na reggae vlně, bych Vás rád pozval alespoň na křtiny našeho připravovaného alba, kde nás doprovodí další super kapely podobného žánru.

Zjišťuji, že mimo hraní v kapelách, školy a skautingu moc věcí nedělám. Ne, že bych snad nechtěl, ale prostě na to není čas. A i tuto kombinaci mám občas problém stíhat. Samozřejmě, je to otázka priorit. Nicméně den má dvacet čtyři hodin a stávají se věci, které prostě změní člověku plány, ani nemrkne. Tak například, přislíbil jsem pomoc při organizaci během závodu vlčat a světlušek, který probíhá v rámci obvodního setkání. Načež jsem si včera přečetl mail, že mě v ten týž termín čekají přijímací zkoušky na VŠ a termín nelze měnit. Zkrátka jedna z těch situací, kdy by se setsakra hodilo mít Hermionin přívěšek na vracení času. A že mě tyto situace potkávají často...

Zrovna tato akce (myšleno obvodní setkání), byla jedna z těch, na kterou jsem se opravdu těšil. Spousta lidí, které něco spojuje a mají víceméně stejné nebo podobné zájmy. Velmi rád jezdím na velké akce, ať už se jedná právě o srazy, či kurzy a podobně. Nebýt čekatelského kurzu a následně dalších podobných akcí, skauting by mě už pravděpodobně přestal bavit. Někdo se mnou nesouhlasí a preferuje uzavřenější a komornější akce například jen v rámci oddílu, maximálně střediska. Podle mého názoru nemá smysl takto usuzovat, před absolvováním alespoň jednoho kurzu s „cizími“ skauty. Myslím, že je super poznávat nové lidi a rozšířit si obzory. Skauting nabízí tolik možností, kterých můžeme využít, tak proč zůstat jen na levelu 1? Docela by mě zajímaly Vaše názory na toto téma.

Vzhledem k tomu, že se blíží konec papíru, mám hlad a hodin je jak na věži, pomalu s Vámi rozloučím. Mějte se tedy famfárově a brzy na shledanou na střediskové akci, koncertě nebo kdekoliv jinde. Pa.

Ježek

7 ZA ÚSVITU PÁTÉHO DNE HLEĎTE NA VÝCHOD.

9 NAKRM MĚ.

10 TOHO BOHDÁ NEBUDE ABY ČESKÝ KRÁL Z BOJE UTÍKAL!

11 JE TO PROSTĚ MILÝ WATSONE

12 BÝT ČI NEBÝT?

13 ALE JÁ MÁM JEŠTĚ NOC!

14 A TAK ŠTĚKÁM JAKO HROM, AŽ JÁ KOČEK MILION.

15 BABIČKO, PROČ MÁTE TAK VELKÉ ZUBY?

16 BYL POZDNÍ VEČER – PRVNÍ MÁJ

17 DNEŠEK VEJDE DO HISTORIE JAKO DEN, KDY JSTE MÁLEM CHYTLI...

Lokali - zpravodaj 35. střediska J. Rady Praha 10
2. číslo 2014, ročník XXIX.

Adresa: Dürerova 2170, Praha 10, 100 00

Bankovní spojení: 1932135399/0800

Datum uzávěrky příštího čísla: 9. 5. 2014

Příjem článků, kontaktní e-mail: Lokali@seznam.cz

Internetová podoba: Lokali.xf.cz

Redakce: Tecklis - Marek Soukup, Žabka - Kateřina Vančurová, Ruda - Rudolf Dobiáš
Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů.

Střediskové stránky, přespání v Praze:

www.skauti-strasnice.cz